

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 745/2021
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости, одређивања накнаде за експроприсану непокретност и стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 474/20 од 21.09.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 474/20 од 21.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 474/20 од 21.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1392/17 од 30.10.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке утврђено је да је ништав Споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште бр. ...-.../...-... од 18.07.2011. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике од исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште, па до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, од ранијег власника овде тужиоца, а по Споразуму о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште бр. ...-.../...-... од 18.07.2011. године, и то: за кат.парцелу бр. .../... укупне површине 400м², уписане у ЛН ... КО ..., исплати 336.800,00 динара са законском затезном каматом од 30.10.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио камату на досуђен износ почев од 02.08.2011. године па до 29.10.2019. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 104.570,00 динара, са законском затезном каматом на 64.500,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 474/20 од 21.09.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, у усвајајућем делу става трећег изреке и у ставу четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Побијаном пресудом одлучено је о накнади за експроприсану непокретност, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно начина одређивање висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку, нижестепени судови су, према чињеницама утврђеним у конкретном случају, тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност, израженог кроз судске одлуке Врховног касационог суда, па нису испуњени услови да се ревизија туженог сматра посебном, у смислу члана 404. ЗПП. Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепених судова, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђивања ништавости и одређивања накнаде за експроприсану непокретност поднета је 24.05.2017. године, а поднеском од 24.10.2017. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност предмета спора је 336.800,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе од 119,2505 динара за 1 еуро представља вредност од 2.824,31 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић